

uitspraak

2807327591
2807327627

RECHTBANK DEN HAAG

Zittingsplaats Haarlem

Bestuursrecht

zaaknummers: AWB 15/3275 (voorlopige voorziening verzoeker)

AWB 15/3278 (voorlopige voorziening verzoekster)

uitspraak van de voorzieningenrechter van 16 april 2015 in de zaak tussen

geboren op 1989,
verzoeker, engeboren op 1992,
verzoekster,
beiden van Libanese nationaliteit,
tezamen te noemen verzoekers,
(gemachtigde: mr. F.J.E. Hogewind, advocaat te Amsterdam),

en

de staatssecretaris van Veiligheid en Justitie,
verweerder,
(gemachtigde: mr. M. Garabitian, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst).

Procesverloop

Bij besluiten van 16 februari 2015 (de bestreden besluiten) heeft verweerder de aanvragen van verzoekers tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen omdat Italië verantwoordelijk is voor de behandeling van de aanvragen.

Verzoekers hebben tegen de bestreden besluiten beroep ingesteld. Zij hebben de voorzieningenrechter verzocht om een voorlopige voorziening te treffen. Zij verzoeken verweerder te verbieden hen uit te zetten tot vier weken nadat de rechtbank op de beroepen heeft beslist.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 9 april 2015. Verzoekers zijn verschenen, bijgestaan door hun gemachtigde. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde.

Overwegingen

1. Indien tegen een besluit beroep bij de rechtbank is ingesteld, kan de voorzieningenrechter van de rechtbank die bevoegd is in de hoofdzaak, ingevolge artikel 8:81, eerste lid, Algemene wet bestuursrecht (Awb) op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

2. Ingevolge artikel 30, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw) wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd,

registratie	mdw	9
in INDIS	unit	IIV
datum		
IND locatie	PV ULAD DEN HAAG	
IND ontvangst-datum	17 APR. 2015	
dossiernummer		
invoer- controle	mdw	
	unit	
	datum	

031238883977

zaaknummers: AWB 15/3275 (voorlopige voorziening)
AWB 15/3278 (voorlopige voorziening)

2

---

als bedoeld in artikel 28 van deze wet, afgewezen, indien een ander land, partij bij het Vluchtelingenverdrag ingevolge een verdrag of een dit land en Nederland bindend besluit van een volkenrechtelijke organisatie verantwoordelijk is voor de behandeling van de aanvraag. In dit geval is van toepassing de Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Verordening).

3. Verweerder heeft de aanvragen van verzoekers afgewezen omdat uit EU-VIS is gebleken dat de buitenlandse vertegenwoordiging van Italië in Beirut, Libanon, hen op 29 oktober 2014 een visum hebben verstrekt, geldig van 19 november 2014 tot 23 december 2014. De Italiaanse autoriteiten zijn op grond van artikel 12, tweede lid, Verordening verantwoordelijk voor de behandeling van de asielverzoeken van verzoekers. De Italiaanse autoriteiten hebben het overnameverzoek op 2 februari 2015 geaccepteerd.

4. Verzoekers voeren aan dat, wegens de toegenomen instroom van asielzoekers in Italië in 2014 die blijkt uit de door verzoekers overgelegde informatie, sprake is van structurele tekortkomingen in het asielsysteem in Italië waardoor niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Overdracht van verzoekers naar Italië zal een schending van artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) opleveren. Verweerder heeft dit beroep en de door verzoeker in de zienswijze overgelegde rapporten, onvoldoende gemotiveerd verworpen. Verweerder is niet ingegaan op de door verzoekers genoemde percentages die in het rapport van Borderline Europe over Italië van december 2012 worden aangehaald, waaruit blijkt dat Italië in 2010 tot en met 2012 gemiddeld ongeveer 10% van de Dublinclaimanten in de opvang heeft genomen, en het artikel in het Belgische dagblad De Morgen van 8 juli 2014. Verweerder is voorts niet ingegaan op het voorlopig rapport van het Parliamentary Assembly van de Council of Europe van oktober 2013 over de tweede helft van 2013, waaruit volgt dat Italië ook destijds slecht was voorbereid op het aantal arriverende migranten. Verzoekers voeren voorts aan dat het Europese Hof voor de rechten van de mens (EHRM) in het arrest van 4 november 2014, Tarakhel v. Zwitserland, appl. nr. 29217/12, (www.echr.coe.int; hierna: het arrest Tarakhel), enkel de opvangsituatie in Italië in de periode tot en met 2013 bij de beoordeling heeft betrokken. In 2014 zijn er volgens de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) vier keer zoveel vluchtelingen gearriveerd in Italië ten opzichte van 2013. De ondergrens, die in het arrest van 21 januari 2011 van EHRM in de zaak M.S.S. tegen België en Griekenland, nr. 30696/09 (www.echr.coe.int; hierna: de zaak M.S.S.) wordt aangehaald, waar tevens sprake was van het ontbreken van opvang gecombineerd met een langdurige onzekerheid en de afwezigheid van elk zicht op verbetering van de situatie, is thans overschreden. Verweerder is hier niet op ingegaan.

4.1 Verweerder heeft in het bestreden besluit ten aanzien van de in de bestuurlijke fase overgelegde stukken per rapport gemotiveerd waarom er onvoldoende aanknopingspunten zijn dat Nederland ten opzichte van Italië niet langer uit kan gaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Verweerder heeft hierbij voorts verwezen naar de uitspraken van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 1 juli 2014 (ECLI:NL:RVS:2014:2578) en van 10 december 2014 (ECLI:NL:RVS:2014:4617) en naar arresten van het EHRM, waaronder voornoemd arrest Tarakhel en het arrest N. Halimi tegen Oostenrijk en Italië van 18 juni 2013 (53852/11). In het verweerschrift heeft verweerder voorts verwezen naar het arrest A.M.E. tegen Nederland van het EHRM van 5 februari 2015 (51428/10) en het arrest M.O.S.H. tegen

031238883977

zaaknummers: AWB 15/3275 (voorlopige voorziening)
AWB 15/3278 (voorlopige voorziening)

3

Nederland van het EHRM van 26 februari 2015 (63469/09), waaruit blijkt dat geen sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen in de asielprocedure in Italië en de algemene situatie van de opvang voor asielzoekers in Italië op zichzelf niet kan gelden als een maatstaf voor alle uitzettingen van asielzoekers naar Italië.

Ten aanzien van het rapport van Borderline Europe van december 2012 heeft de Afdeling in onder meer de uitspraken van 10 april 2014 (ECLI:NL:RVS:2014:1397) en 24 november 2014 (ECLI:NL:RVS:2014:4323) geoordeeld dat middels dit rapport niet aannemelijk is gemaakt dat door overdracht aan Italië een situatie zal ontstaan die strijdig is met artikel 3 EVRM. De Afdeling heeft tevens het rapport van het Parliamentary Assembly van de Council of Europe van oktober 2013 betrokken bij voornoemde uitspraak van 10 december 2014 en geoordeeld dat de verhoogde instroom van asielzoekers in Italië niet maakt dat niet langer van het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan.

4.2 De voorzieningenrechter is van oordeel dat verweerder zich, mede onder verwijzing naar eerdergenoemde uitspraken van de Afdeling van 1 juli 2014 en van 10 december 2014 en het arrest van het EHRM van 5 februari 2015, in het bestreden besluit en ter zitting voldoende deugdelijk gemotiveerd op het standpunt heeft gesteld dat nog steeds uitgegaan kan worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel ten aanzien van Italië, nu verzoekers niet aannemelijk hebben gemaakt dat sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen in de asielprocedure in Italië. De voorzieningenrechter wijst in dit verband ook op de uitspraak van de Afdeling van 5 februari 2015 (ECLI:NL:RVS:2015:370). Verweerder is in het bestreden besluit weliswaar niet expliciet (ook) ingegaan op de door verzoekers in de zienswijze genoemde rapporten van Borderline Europe van december 2012 en het Parliamentary Assembly van de Council of Europe van oktober 2013 en het artikel van De Morgen van 8 juli 2014, maar deze stukken zijn ofwel betrokken bij genoemde jurisprudentie, ofwel bevatten geen wezenlijk andere informatie dan die door genoemde colleges beoordeeld is. Ook blijkt uit voornoemde jurisprudentie dat daarbij het tekort aan opvangplaatsen in Italië is betrokken. Verzoekers hebben niet geconcretiseerd dat en waarom uit voornoemde rapporten hieromtrent een wezenlijk ander beeld naar voren komt. Het enkele feit dat sprake is van een verhoogde instroom van asielzoekers vormt nog geen grond voor de conclusie dat Italië bij de behandeling van de asielverzoeken van verzoekers zijn internationale verplichtingen niet zal nakomen.

5. Verzoekers voeren voorts aan dat verzoekster als extra kwetsbare asielzoeker moet worden aangemerkt zoals bedoeld in het arrest Tarakhel van 4 november 2014, omdat verzoekster thans 9 weken zwanger is, ter onderbouwing waarvan zij haar patiëntdossier hebben overgelegd. Voor verzoekers zijn daarom extra garanties vereist, zoals bedoeld in het arrest Tarakhel, zodat in hun bijzondere behoeften wordt voorzien alvorens overdracht aan Italië kan plaatsvinden.

5.1 Verweerder heeft erkend dat verzoekster vanwege haar zwangerschap als kwetsbaar persoon moet worden beschouwd in de zin van artikel 17 van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten (hierna: Opvangrichtlijn). Verweerder stelt zich op het standpunt dat deze omstandigheid echter niet maakt dat de overdracht van verzoekers aan Italië niet kan plaatsvinden. Er moet volgens verweerder sprake zijn van een bijzondere kwetsbaarheid, die verdergaat dan de kwetsbaarheid in de zin van artikel 17 van de Opvangrichtlijn. Verweerder stelt zich daarbij op het standpunt dat de situatie van verzoekers niet vergelijkbaar is met die van het gezin Tarakhel. Het arrest Tarakhel betrof een echtpaar met zes jonge kinderen, ten aanzien van wie het EHRM heeft overwogen dat

031238883977

zaaknummers: AWB 15/3275 (voorlopige voorziening)
 AWB 15/3278 (voorlopige voorziening)

4

kinderen specifieke behoeftes hebben en extreem kwetsbaar zijn, op grond waarvan de overdragende lidstaat zekerheden dient te verkrijgen omtrent de voor kinderen geschikte opvangfaciliteiten en omtrent het bijeen blijven van het gezin. De enkele zwangerschap van verzoekster is onvoldoende om garanties van de Italiaanse autoriteiten te verkrijgen. Alvorens de overdracht daadwerkelijk zal plaatsvinden, zal verweerder aan Italië meedelen dat en hoelang verzoekster zwanger is, zodat Italië in de behoeften van verzoekers kan voorzien.

5.2 De voorzieningenrechter volgt niet het standpunt van verweerder ter zitting dat het beroep op het arrest Tarakhel niet kan slagen, omdat dat arrest alleen consequenties heeft voor de Dublinoverdracht van gezinnen met minderjarige kinderen. Het EHRM heeft in dat arrest in rechtsoverwegingen 118 en 119 het volgende overwogen:

118. The Court reiterates that to fall within the scope of Article 3 the ill-treatment must attain a minimum level of severity. The assessment of this minimum is relative; it depends on all the circumstances of the case, such as the duration of the treatment and its physical or mental effects and, in some instances, the sex, age and state of health of the victim (see paragraph 94 above). It further reiterates that, as a "particularly underprivileged and vulnerable" population group, asylum seekers require "special protection" under that provision (see M.S.S., cited above, § 251).

119. This requirement of "special protection" of asylum seekers is particularly important when the persons concerned are children, in view of their specific needs and their extreme vulnerability. This applies even when, as in the present case, the children seeking asylum are accompanied by their parents (see Popov, cited above, § 91). Accordingly, the reception conditions for children seeking asylum must be adapted to their age, to ensure that those conditions do not "create ... for them a situation of stress and anxiety, with particularly traumatic consequences" (see, mutatis mutandis, Popov, cited above, § 102). Otherwise, the conditions in question would attain the threshold of severity required to come within the scope of the prohibition under Article 3 of the Convention.

De noodzaak voor "special protection" is in het concrete geval van het arrest Tarakhel aanwezig geacht omdat de betrokken personen een gezin met minderjarige kinderen waren. Uit de overwegingen van het EHRM volgt evenwel niet dat de noodzaak tot "special protection" uitsluitend kan gelden voor die categorie van asielzoekers. Zoals volgt uit het arrest moet worden beoordeeld of de specifieke situatie van de vreemdeling aanleiding geeft om te oordelen dat overdracht aan Italië een risico op schending van artikel 3 EVRM oplevert. Daarbij moeten blijkens rechtsoverweging 118 "all the circumstances of the case, such as the duration of the treatment and its physical or mental effects and, in some instances, the sex, age and state of health of the victim" in ogenschouw worden genomen. Uit rechtsoverwegingen 34 en 36 van het arrest van het EHRM van 5 februari 2015 nr. 51428/10 in de zaak A.M.E. vs. Nederland volgt evenmin dat de lijn Tarakhel uitsluitend van toepassing is op gezinnen met minderjarige kinderen. Ook uit dat arrest blijkt dat het EHRM het risico op een onmenselijke behandeling beoordeelt aan de hand van de specifieke situatie van de betrokken asielzoeker.

In het onderhavige geval is sprake van een zwangere vrouw. Nu het EHRM in r.o. 118 in het arrest Tarakhel heeft overwogen dat: "*the possibility that a significant number of asylum seekers may be left without accommodation or accommodated in overcrowded facilities without privacy, or even insalubrious or violent conditions, cannot be dismissed as unfounded*", acht de voorzieningenrechter het in dit geval noodzakelijk dat verweerder garanties krijgt van de Italiaanse autoriteiten dat verzoekers na hun overdracht aan Italië zullen worden geplaatst in een, met het oog op de zwangerschap van verzoekster, adequate opvangfaciliteit waar zij in de aanloop naar de bevalling en daarna niet van elkaar

031238883977

zaaknummers: AWB 15/3275 (voorlopige voorziening)
AWB 15/3278 (voorlopige voorziening)

5

---

gescheiden zullen worden.

Er is daarnaast geen grond voor het oordeel, zoals door verweerder bepleit, dat de zwangerschap van verzoekster onvoldoende is om haar als extra kwetsbare persoon in de zin van het arrest Tarakhel aan te merken, en dat daarvoor bijkomende bijzondere omstandigheden zijn vereist. Niet in geschil is dat zij als kwetsbaar persoon in de zin van artikel 17 van de Opvangrichtlijn moet worden aangemerkt. Uit het arrest Tarakhel volgt niet dat aan die kwetsbaarheid nadere eisen moeten worden gesteld. Daarbij komt dat het kind van verzoekers nog geboren zal worden en dat het niet in de rede ligt dat op dat moment de asielprocedure van verzoekers in Italië reeds zal zijn afgerond, zodat dan sprake zal zijn van een gezin met een minderjarig kind - een jonge baby -, zodat zij in afwachting op de beslissing op hun asielverzoek aangewezen zullen zijn voor hen ook voor die situatie adequate opvang.

5.3 Gelet op het voorgaande is de voorzieningenrechter van oordeel dat verweerder, nu verzoekers in beroep onderbouwd naar voren hebben gebracht dat verzoekster inmiddels zwanger is, garanties als bedoeld in het arrest Tarakhel zal moeten vragen aan de Italiaanse autoriteiten, in die zin dat verzoekers, gelet op de zwangerschap van verzoekster, zullen worden geplaatst in een daartoe adequate opvangvoorziening waar zij in de aanloop van de bevalling en daarna niet van elkaar gescheiden zullen worden. Verweerder zal in beroep in de gelegenheid zijn nadere informatie te geven of die garanties zijn afgegeven door de Italiaanse autoriteiten. Bij deze stand van zaken dient het belang van verzoekers bij toewijzing van de verzoeken om hun overdracht te beletten totdat op de beroepen is beslist, zwaarder te wegen dan het belang van verweerder bij de afwijzing van de verzoeken.

6. De voorzieningenrechter wijst de verzoeken tot het treffen van een voorlopige voorziening toe.

7. De voorzieningenrechter zal met toepassing van artikel 8:75, eerste lid, Awb verweerder veroordelen in de kosten die verzoekers hebben gemaakt. Ten aanzien van het bedrag van de te vergoeden proceskosten overweegt de voorzieningenrechter dat in dit geval sprake is van samenhangende zaken in de zin van artikel 3, tweede lid, van het Besluit proceskosten bestuursrecht. De kosten zijn op grond hiervan € 980,- in verband met de verzoeken om een voorlopige voorziening (1 punt voor beide verzoekschriften en 1 punt voor het verschijnen ter zitting, wegingsfactor 1).

031238883977

zaaknummers: AWB 15/3275 (voorlopige voorziening)
AWB 15/3278 (voorlopige voorziening)

6

Beslissing

De voorzieningenrechter:

- wijst de verzoeken om een voorlopige voorziening toe;
- verbiedt verweerder verzoekers over te dragen aan Italië tot vier weken nadat de rechtbank uitspraak heeft gedaan op de beroepen;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten en draagt verweerder op € 980,- te betalen.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J. van der Kluit, voorzieningenrechter, in aanwezigheid van mr. S.R.N. Parlevliet, griffier. De beslissing is in het openbaar uitgesproken op 16 april 2015.

griffier

voorzieningenrechter

Afschrift verzonden aan partijen op: **16 APR. 2015**

Coll:

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak staat geen rechtsmiddel open.